

han ikke have noget imod, at hans Kollega den højtærede Indenrigsminister i denne Lov optog en Bestemmelse, som hjalp dem. Denne Velvillie har ikke endnu paa dette Tidspunkt efterladt sig noget Spor i Lovforslaget, men ved Forhandling mellem Udvalget og de to Ressortministre kan det maaske komme.

H. L. Møller: Ligesom de foregaaende Gruppeordførere skal jeg i de Bemærkninger, jeg her vil fremsætte, holde mig til Regeringslovforslaget, der nu er blevet det naturlige Grundlag for Behandlingen af hele dette Spørgsmaal, og lade det private Lovforslag ude af Betragtning.

Under tidligere Behandlinger af denne Sag har det været stærkt drøftet, om Forsørgelses- eller Forsikringsprincippet skulde lægges til Grund for Løsningen af dette Spørgsmaal om Hjælp fra det offentlige til Enkers eller Enkemænds Børn. Jeg skal billige de Grunde, der ere anførte for, at man her gaar Forsørgelsesvejen, og navnlig da anerkende, at det næsten er en nødvendig Konsekvens af den saakaldte Alimentationslov, at man, naar man nu gaar over til at hjælpe Børn, der ere fødte i retmæssigt Ægteskab, men hvis Fædre eller Mødre ere blevne Enkemænd eller Enker, ikke kan stille strengere Fordringer til Selvhjælpen, end man har gjort i den saakaldte Alimentationslov. Der opstaar imidlertid ved Løsningen af denne Sag et Spørgsmaal, som ikke har haft Betydning ved Affattelsen af Alimentationsloven, men som efter min Opfattelse maa faa nogen Betydning her, nemlig den, om der ikke i de Forhold, dette Lovforslag omfatter, skal gøres nogen Forskel paa uforskyldt og selvforskyldt Trang, saa at denne Forskel bliver afgørende for, om den Hjælp, der skal ydes af det offentlige, skal have Fattighjælps Karakter eller ikke. I Alimentationsloven er det, som man vil vide, bestemt, at naar det offentlige udreder Alimentationsbidraget i Stedet for Faderen, faar dette Fattighjælps Virkninger for ham, og det er der ingen, der har gjort eller vil gøre Indvending imod. Lige saa naturligt er det, at denne Hjælp fra det offentlige til Børn, der ere fødte udenfor Ægteskabet, ikke faar Fattighjælps Virkninger for Moderen, da det ikke er hendes Bidrag, det offentlige udreder, men Faderens. I Alimentationsloven har derfor dette Spørgsmaal ligget ganske klart, og der har derfor ikke der været noget Hensyn at tage til, om den Trang, det offentlige afhjælper, er uforskyldt eller selvforskyldt. For øvrigt kunde

det maaske ogsaa, naar der er Tale om Alimentationsbidrag, siges, at naar en Mand faar Børn udenfor Ægteskab at forsørge, er det for saa vidt altid en selvforskyldt Trang, der opstaar, saa at der allerede af den Grund ikke kan være Tale om i Alimentationslovens Bestemmelser at gøre nogen Forskel paa uforskyldt og selvforskyldt Trang. Anderledes forekommer Forholdet mig at være, naar Talen er om Enker og Enkemænd. Her er i det foreliggende Regeringsforslag ingen Forskel gjort. Der er i Lovforslagets § 1 kun Tale om dette: Enker eller Enkemænd, som skønnes at være trængende, men ikke nogen Tale om, hvorvidt Trangen er selvforskyldt eller uforskyldt. Jeg skal henstille til Overvejelse, om det ikke var rigtigt at gøre denne Forskel i saadanne Tilfælde, hvor Enken eller Enkemænd, f. Eks. ved daarligt Levned, ved Drik eller Forbrydelse, selv har forskyldt den Trang, han eller hun kommer i naar saadanne komme til at staa overfor den Hjælp, som det offentlige ifølge dette Lovforslag vil række ham eller hende, om det saa ikke vilde være det rigtige, hvor det skønnes, at Trangen er selvforskyldt, at lade Hjælpen faa Fattighjælps Virkning, at gøre den samme Forskel her, som man har gjort ved Alderdomsunderstøttelsesloven, hvor man dog, for at faa Adgang til Alderdomsunderstøttelse i Stedet for Fattighjælp i Alderdommen, har opstillet visse Betingelser, der ogsaa gaa ud paa at sondre mellem selvforskyldt og uforskyldt Trang.

Jeg skal i Tilslutning til de Bemærkninger, jeg har gjort om dette Spørgsmaal, med den højtærede fungerende Formands Tilladelse oplæse et lille Stykke af et Skrift, der er fremkommet fra den udmærkede Menneskeven og højtfortjente tidligere Embedsmand her i København, den tidligere Fattigborgmester Jacobi — (*Sabroe*: Var han Menneskeven?). Ja, det har jeg Indtryk af —, et Skrift, som han har udsendt i Anledning af de Virkninger her i Hovedstaden, han har iagttaget af Alimentationsloven. Han gør i Slutningen af Skriftet, som maaske de fleste af de Herrer kende, den almindelige Bemærkning, at det er en „Opfattelse, som jeg mere og mere har faaet, nemlig at det er tvivlsomt, om det er den rigtige Vej, man er gaaet ved i en Del af de nyere saakaldte sociale Love at bestemme, at Hjælp, som under en eller anden Form af det offentlige tildeles visse Grupper af Mennesker *under visse Forhold*, ikke skal have Fattighjælps Virkning for *nogen*, der tilhører disse Grupper, hvorimod Hjælp i